

Maa jeg nu gøre en lille Henstilling til den samme Minister. Der var en Rekrut, Søn af Skomager Christensen, der i Fjor aftjente sin Værnepligt i Odense. Han faldt ned fra en Skraastang og forsløg sig saaledes, at han ikke blev rask siden. Han døde nogen Tid efter, at han var kommen hjem. En civil Læge i Randers erklærede, at hans Sygdom sikkert stammede fra det Fald og den Skade, han led derved. Den paagældende er nu død og begravet. Faderen, der er en fattig Mand og naturligvis nødig vilde have, at Fattigvæsenet og det offentlige skulde gribe ind der, bekostede trods sin Fattigdom og trods det, at han havde mange Børn, Sønnens Begravelse. Han andrager nu om, at Krigsbestyrelsen vil erstatte ham Bekostningerne. Andragendet har været hos Krigsministeren, der mente, at det ikke var tilstrækkeligt godtgjort, at Skaden var forvoldt i Tjenesten. Selv om dette nu ikke kan godtgøres tilstrækkeligt, synes jeg, at naar der blot er Sandsynlighed for, at det er Tilfældet, er det rimeligt, at man erstatter Faderen de Udgifter, han har haft; Humanitetshensyn tale derfor.

Den højtærede Landbrugsminister var under sin Tale saa stærkt optagen af den socialistiske Landbrugskoloni, som han synes at interessere sig saa overordentligt for, at han ikke fik Tid til at svare paa mit Spørgsmaal om Nytten af Statskonsulent Arups Virksomhed i Hamborg. Jeg har nok set, at der foreligger en Beretning fra ham dernede om Udførselsforholdene, en Beretning saa omfattende, at hvert Ord af den kan have kostet 1 Kr. af de 8,000 Kr., som han koster om Aaret, men jeg kan ikke erkende, at det er tilstrækkeligt til at svare til Omkostningerne ved at have ham dernede. Jeg kunde ønske at vide, om der udover det foreligger noget, der kan motivere en saadan Udgift.

H. L. Møller: Idet jeg kort skal svare den højtærede Udenrigsminister paa de Bemærkninger, han i Gaar henvendte til mig, skal jeg begynde med at sige, at da jeg første Gang havde Ordet under denne Finanslovbehandling, brugte jeg et Udtryk, som jeg nu fortryder. Jeg sagde om den højtærede Udenrigsminister, at jeg troede ikke, der vilde vokse flere Laurbær paa Ministerens Vej, hvis han gik videre med flere Konventioner som den om Optanterne. Jeg fortryder, at jeg har brugt dette Udtryk, fordi der deri kunde ligge en Antydning af, at jeg

mente, at den højtærede Minister havde søgt sin egen Ære ved de Forhandlinger, han derom havde ført, og det Resultat, han havde opnaaet. Naar jeg har brugt dette Udtryk, har det været en ganske almindelig Talevending, hvori der ikke laa nogen dybere Mening; men jeg beklager, at jeg har brugt det, fordi det kunde udtydes, som jeg har nævnt. Den højtærede Minister riposterede saa smukt paa dette Punkt, at det er let for mig nu at udtale min Beklagelse over, at jeg har brugt Udtrykket.

Naar jeg derefter skal gaa ind paa den højtærede Ministers Tale, er der ikke ret meget i denne Tale, jeg forstaaer, det maa jeg desværre bekende. Jeg synes, at den højtærede Minister har læst min Tale daarligt, og jeg vil oprigtigt haabe for Varetagelsen af vore danske Udenrigs-Interesser, at den højtærede Minister læser de Depecher, han modtager, bedre, end han har læst min Tale fra forleden. Den højtærede Minister har lagt mig 2 Spørgsmaal i Munden, som jeg aldeles ikke har stillet, og han har desuden tillagt mig 2 andre Ting, som jeg aldeles ikke har udtalt i min Tale.

Der er for det første 2 Spørgsmaal. Jeg har netop ikke villet stille et eneste direkte Spørgsmaal til den højtærede Minister, som han skulde være nødt til at svare paa, og det har jeg undladt at gøre, fordi jeg fuldstændig anerkender, hvad den højtærede Minister sagde i Gaar, at Udenrigsministeren maa have Ret til, naar det gælder en Diskussion, som han ikke kan indlade sig paa, at sige, at Forholdene i Øjeblikket forhindre ham i at svare paa disse Spørgsmaal. Netop for at gøre det let for den højtærede Minister at undlade at svare, hvis han ikke finder det betimeligt, har jeg undladt at stille noget som helst direkte Spørgsmaal til Ministeren i min Tale.

Imidlertid har Ministeren fundet ud, at jeg har spurgt ham om, naar Forhandlingerne om Optantsagen begyndte. Saaledes staar der i Ministerens Tale: „Det ærede Medlem spurgte, hvornaar vore Forhandlinger med Tyskland om Traktaten af 11. Januar vare begyndte.“ Det har jeg slet ikke spurgt om. Jeg har udtalt den Formodning, at disse Forhandlinger vare blevne indledede som Følge af de storpolitiske Begivenheder i Eftersommeren 1905, da de to Flaadebesøg og den tyske Kejsers Besøg fandt Sted; og naar jeg har udtalt som min Formodning, at Forhandlingerne vare udsprungne af denne Situation, var det